

Képes levelezőlap egy délelőttből

*Ültünk a Drima partján: István, Anna s én,
ifjú költők, de amúgy már túl az életünk felén,
dolgozott bennünk a szesz, a nyár s a felhangolt
jókedv, vakációs, mosoly-fényű délelőtt volt.*

*Fejemen helyben vásárolt fehér vászonkalap,
mert égetett, ahogy csak Macedóniában süt a nap,
álltuk bátran a rohamot, nagy kortyokban nyeltük a sört,
s ha elfogyott, rendeltünk, mutogatva, újabb kört.*

*Néztük a zöld vizet, ahogy a fazsilipen átzúdult,
mohón szimatoltuk az utcán süllő bárányhúst,
ránkköszöntek s mi vissza ám, kalapot emelvén,
a gögös Európa sarkában, a térkép szegletén.*

*Majd kifutunk az időből, tudom, s körmünkre ég
a perc, a nap, s mindent bekormoz a keserűség,
de szép színekkel felragyog majd ez a délelőtt,
ott ülünk, nyár lesz és mi boldogok a hunyt szemhéj mögött!*

ÁGH ISTVÁN

A Múlandósághoz címzett fogadóban

CSUKÁS ISTVÁN KÖLTÉSZETÉRŐL

Elsős egyetemista koromban hallottam róla, hogy költő. Jött az Eötvös Kollegium lépcsőjén és sose tért vissza. Aztán látni lehetett a Hungária kávéház mélyvizében, tekintélyes írók között. Nem tűnt feszélyezettnek. Ime — mondtam magamban — ez egy igazi fiatal költő!

Csukás eltűnt és újra megjelent kávéillattal tüntetni el albérlete vénasszonyszagát, s némi pihenésre két szabadúszó karcsapás között. Állása lett, lakása, aztán megint minden a régiben, és újra a fordítottja.

Írnom kellett ezt a személyes bevezetőt, mert költészete természetes következménye eltűnéseinek és érkezéseinek. S leírhattam, mert már bizonyosan